

BULETINUL ICCRS

Anul XXXVI, Numărul 3

mai – iunie 2010

În acest număr

Darul preoției – *Episcopul Joseph Grech*

Raportul financiar ICCRS 2009 – *Cyril John*

EVENIMENTE APROPIATE

12-18.09.2010

Steubenville, SUA

Curs ICCRS de formare a responsabililor

26.09-12.10.2010

Buenos Aires, Argentina

Curs ICCRS de formare a responsabililor

07-14.11.2010

Abuja, Nigeria

Curs ICCRS de formare a responsabililor

29.06-06.07.2011

Townsville, Australia

Curs ICCRS de formare a responsabililor

Darul preoției

Episcopul Joseph Grech

„Ca preoți, noi suntem chemați să conducem poporul, care reprezintă Biserica și care este de asemenea mireasă, nu la noi, ci la mire: la Isus.”

„Anul Preoției”, promulgat de Papa Benedict al XVI-lea, ajunge la final. Se termină oficial pe 19 iunie 2010. Acest an ne-a dat oportunitatea de a reflecta și a medita asupra slujirii preotului. Acesta a venit într-un moment foarte potrivit. Am devenit mai conștienți de puterea și darul multor preoți. Am devenit de asemenea mai conștienți de faptul că preoții nu sunt imuni la păcat și fragilități.

Ce este esența preoției? Trebuie să mergem la Biblie. Autorul Scrisorii către Evrei spune următoarele: „Căci orice mare preot, fiind luat dintre oameni, este pus pentru oameni, spre cele către Dumnezeu, ca să aducă daruri și jertfe pentru păcate” (Evr 5,1). În primul rând este evident că preoția este o chemare. Este o vocație particulară, cu o slujire foarte specifică în Biserică.

Slujirea particulară a preotului îl solicită să fie o legătură între Dumnezeu și poporul său, să mijlocească în favoarea poporului. Ce înseamnă acestea în practică?

Există o povestire foarte pătrunzătoare în Cartea Genezei, cap. 24, care ne poate ajuta să înțelegem acest lucru. Abraham era înaintat în vârstă și și-a dat seama că fiul său Isaac nu era încă însurat. Dorea să-l vadă așezat. Așadar, într-o zi, a trimis după unul dintre cei mai de încredere slujitori ai săi și i-a cerut să meargă în țara strămoșilor săi, pentru a găsi o soție pentru fiul său. Cum ajunge el să realizeze acest lucru?

Când a ajuns în cetatea din care provenea Abraham, s-a așezat lângă sat pe înserate și s-a rugat. „Doamne Dumnezeul stăpânului meu Avraam, scoate-mi-o în cale astăzi și fă milă cu stăpânul meu Abraham! Iată, eu stau la fântâna aceasta și fetele locuitorilor cetății au să iasă să scoată apă. Deci fata căreia îi voi zice: Pleacă urciorul tău să bea și care-mi va răspunde: "Bea! Ba și cămilele toate le voi adăpa până se vor sătura", aceea să fie pe care Tu ai rânduit-o robului Tău Isaac...” (Gen 24,12-14).

Chiar așa s-a și întâmplat. Rebeca, al cărei tată, Betuel, era rudă cu Abraham, a sosit la fântână și când slujitorul fidel i-a cerut să bea, ea s-a oferit să-i adape și cămilele. Slujitorul a fost găzduit la casa Rebecăi, iar acesta i-a povestit tatălui și fratelui ei natura misiunii sale. A vorbit atât de frumos despre stăpânul său, încât Rebeca s-a simțit foarte dornică să-și părăsească familia pentru a-și întâlni viitorul soț, chiar dacă nu l-a mai întâlnit niciodată.

Rolul slujitorului a fost foarte bine definit. Trebuia să aducă mireasa la mire. Putea fi foarte ușor tentat să-și păstreze mireasa pentru sine. De altfel, Biblia ne spune: „Aceasta era foarte frumoasă la chip, fecioară, pe care nu o cunoscuse încă un bărbat.” (Gen 24,16). Totuși, el a rămas fidel misiunii sale. Aceasta este și misiunea preotului. Ca preoți, noi suntem chemați să conducem poporul, care reprezintă Biserica și care este de asemenea mireasă, nu la noi, ci la mire: la Isus.

Aceasta este o vocație extraordinară. Chemarea noastră, ca oameni botezați, este de a schimba lumea, astfel încât să fie bazată pe valorile și principiile lui Isus. Chemarea noastră este de a ajuta toți oamenii să trăiască o viață cu adevărat echilibrată și împlinită, bazată pe învățătura lui Isus și a Bisericii sale. Nu putem face acest lucru singuri. Este prea greu și complicat. Avem nevoie de prezența dătătoare de viață a lui Isus, care ne animă, ne hrănește, ne întărește și ne dă posibilitatea să trăim după chemarea sa. Prin ministerul său în calitate de conducător slujitor, preotul este chemat să facă prezentă puterea și atingerea lui Isus Cristos, așa încât să putem continua cu toții această misiune a lui Isus.

Rolul preotului este de a da posibilitate și putere Bisericii (oamenilor) ca să fie ceea ce trebuie să fie, poporul lui Dumnezeu. Rolul său este de a sluji întreaga Biserică, ajutând toți membrii ei să trăiască din plin demnitatea lor de la Botez, adică de a participa deplin la misiunea lui Isus: cea de preot, profet și rege. Preotul trebuie să ajute toți oamenii botezați să fie preoți, în sensul de a fi orientați spre a-l lăuda pe Dumnezeu și a-și petrece viața în rugăciune în orice circumstanță a vieții lor; să fie profeți în sensul de a fi încurajați să vorbească, să trăiască și să se comporte conform cu ceea ce este adevărat și drept, să respingă tot ce este contrar minții și inimii lui Isus; să fie rege în sensul de a-i sluji pe alții, urmând exemplul lui Isus.

Cum va realiza preotul toate acestea? În primul rând conformându-se minții și inimii lui Isus. Acest lucru cere timp pentru rugăciune, pentru reflecție personală, pentru a citi și a se familiariza cu Cuvântul lui Dumnezeu și cu învățătura Bisericii. Lucrarea lui Dumnezeu are nevoie de Duhul lui Dumnezeu.

Celebrarea zilnică a Liturghiei și alte sacramente sunt o altă cale vitală, care îl pregătește pe preot pentru exercitarea ministerului său. Totuși, „Faceți aceasta în amintirea mea” nu implică numai chemarea de a continua celebrarea Euharistiei, ci aduce după sine trăirea Euharistiei, a fi

Euharistie. Isus și-a frânt efectiv trupul în slujirea celorlalți. Și nouă ni se cere să ne oferim viața, chiar până la punctul de a muri, pentru ca ceilalți să poată trăi în demnitate.

Predicarea Cuvântului este de asemenea un mijloc puternic de învățare a celorlalți, care inspiră în inima oamenilor noștri dorința de a îmbrățișa pe deplin misiunea lor. Scripturile conțin povestea vieții noastre. În Cuvântul lui Dumnezeu găsim planul lui Dumnezeu pentru fiecare din noi. Ca preoți suntem chemați să ne ajutăm poporul ca el să interpreteze ce se întâmplă în propria lor viață și în lumea înconjurătoare conform prezenței dătătoare de viață a lui Isus din Cuvântul său. Ori de câte ori vorbește Dumnezeu, inimile se schimbă, mințile se ridică, iar sufletele se înflăcărează. Ca preoți suntem chemați să expunem și să frângem Cuvântul lui Dumnezeu, astfel încât să obținem aceste rezultate.

Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru toți preoții care, în ciuda dificultăților, a dezamăgirilor și a grijilor sunt puternici martori ai Domnului înviat. Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru atât de mulți oameni care îi sprijină pe preoți cu generozitate, înțelepciune, bunătate, grijă și rugăciune. Preoții și laicii angajați vocației lor particulare în Biserică și ferm legați prin credința în Isus Cristos sunt o mărturie foarte tangibilă, care nu poate să nu atingă viețile multora spre bine.

Îi îndemn pe mulți dintre tinerii noștri să se roage și să aibă serios în vedere vocația la preoție. Sunt mai mult decât bucuros să vă ajut în orice fel pot. Contactați-mă la adresa: chancery@sand.catholic.org.au.

În acest spirit, să ne rugăm pentru toți preoții:

„Doamne, binecuvântează-i pe preoți în slujirea lor. Întărește-i pe cei îndurerați sau derutați, hrănește-i pe cei singuri, împrăștie-i pe cei zeloși, entuziasmează-i pe cei ce lucrează din greu și însoțește-i îndeaproape pe bolnavi și muribunzi. Fie ca ei să continue să iubească precum iubești tu, să gândească așa cum gândești tu, să simtă cum simți tu, să fie înțelegători ca tine, să vorbească așa cum o faci tu. Maica noastră, pune în inimile tuturor preoților aceeași iubire cu care îl iubești tu pe fiul tău Isus. Amin.” 🙏

Raportul financiar ICCRS 2009

Dragi frați și surori în Cristos,

Vă mulțumesc tuturor celor care ați contribuit cu generozitate la sprijinirea lucrărilor ICCRS-ului, în beneficiul Reînnoirii Carismatice Catolice din lume. Consider important să publicăm pentru voi un scurt raport despre situația financiară a ICCRS-ului, pentru a asigura transparența și responsabilitatea.

Următoarele rânduri reprezintă evidențierea situației financiare a ICCRS-ului în anul 2009:

Venituri

Venitul nostru total anual, din ianuarie până în decembrie 2009, a fost de 143.120 €. A fost alcătuit din următoarele sume: 61,317 € primiți din donații de la Sub-Comitetele ICCRS și Comitetele Slujirilor Naționale (NSC-uri); donațiile de la persoane private, grupuri și comunități au însumat 47.871 €, în timp ce răspunsul la apelul Recolta Speranței a fost doar de 9.341 €; apelul special pentru fonduri, incluzând sponsorizarea angajaților ICCRS, au adus 13.763 €. Evenimentul internațional ICCRS de la Kkottongnae a adus un surplus de 63.771,30 USD. Pe de altă parte, Buletinul ICCRS, cărțile și materialele au făcut un deficit de 3.928 €.

Cheltuieli

Am luat măsuri stringente pentru a controla cheltuielile la ICCRS. Ca rezultat, cheltuielile pentru membrii Consiliului și întâlniri au fost cu 1.931 € mai mici decât bugetul stabilit pentru acestea. S-a făcut o economie de 2.940 € la cheltuielile de birou și administrative. Chiar și la Buletinul ICCRS s-a făcut o economie de 3.520 €. În ciuda tuturor eforturilor noastre, având în vedere creșterea costurilor, cheltuielile totale pentru acest an au ajuns la 199,082 €, ceea ce a depășit bugetul cu 2.082 €.

Situația prezentă

În ciuda deficitului, ICCRS-ul a putut să-și desfășoare operațiunile numai prin micul surplus rămas din anul precedent. Surplusul generat la evenimentul internațional ICCRS de la Kkottongnae, în Coreea de Sud, a fost un ajutor venit în momentul oportun. Pentru a desfășura în continuare slujirea ICCRS-ului în Reînnoirea din lume, avem nevoie de oferte generoase și de sacrificiu, de sprijin și rugăciune din partea fiecăruia dintre voi – Sub-Comitete, NCS-uri, comunități, grupuri și donatori particulari.

Vă rugăm să sprijiniți ICCRS-ul

Prin sprijinul financiar, ați ajutat ICCRS-ul să-și continue misiunile importante din Biserică. Vă rugăm să continuați să ne ajutați în 2010 și după aceea. Îl rog pe Dumnezeu Atotputernicul să-i binecuvânteze pe toți cei care au răspuns cu generozitate la chemarea Duhului Sfânt de a sprijini ICCRS-ul prin contribuții și rugăciuni. Să fiți îmbogățiți în toate privințele pentru marea voastră generozitate! (2 Cor 9,11) 🏡

Cyril John

Președintele Comitetului Financiar ICCRS

Cronica evenimentelor

Pentru mai multe informații despre evenimentele noastre vizitați www.iccrs.org sau scrieți un e-mail la events@iccrs.org

Assisi 2010

Întâlnire de mijlocire
19-23 mai 2010

Cu mare bucurie și așteptare s-au reunit la Assisi în jur de 300 de participanți din 40 de țări pentru a participa la întâlnirea ICCRS de mijlocire „Drumul special spre Rusalii”. Programul a fost variat, cuprinzând învățături inspirate, reflectând diferitele perspective continentale asupra mijlocirii. S-au ținut ateliere informative asupra diferitelor aspecte ale mijlocirii, plus multe momente speciale de rugăciune.

Au fost numeroase elemente culminante ale timpului nostru petrecut împreună, cum ar fi Vigilia de Rusalii, la care ne-am adunat cu toții în rugăciune pentru o nouă revărsare a Duhului Sfânt asupra noastră, a Bisericii și a lumii. Apoi am continuat să ne rugăm în fața Sfântului Sacrament pe toată durata nopții. Când a sosit dimineața Rusaliilor, ne-am adunat cu toții într-un loc pentru a-i mulțumi lui Dumnezeu și a-l lăuda, apoi am ieșit pe străzile din Assisi pentru un „marș al națiunilor”. Străzile s-au umplut de bucurie și culoare, când l-am preamărit și lăudat pe

Dumnezeu într-o diversitate de limbi. Apoi ne-am întâlnit cu Episcopul și multe persoane din Dieceză, care se adunaseră într-un mare cort pentru o misiune specială de Rusalii. Episcopul ne-a invitat să luăm parte la Liturghie cu niște cântece carismatice și a spus despre noi că suntem o reflecție vie a ceea ce s-a întâmplat de fapt în prima zi de Rusalii.

Am avut sentimentul că această întâlnire specială de mijlocire a fost doar începutul a ceea ce Domnul cheamă ICCRS-ul să facă cu privire la chemarea la mijlocire. Suntem în acest moment într-o perioadă de discernământ cu privire la următorii pași care sunt necesari pentru a încuraja și promova în continuare nevoia unei puternice mijlociri la nivel local și național. Sperăm de asemenea să oferim și alte întâlniri ICCRS pentru mijlocire și lucrăm pentru a forma o rețea globală de mijlocire.

Construim pe experiența acestui an prin a oferi o nouă întâlnire a „Drumului spre Rusalii” de la Assisi, în 2011, unde ținta principală va fi creșterea în carisme. Vă rugăm să vă notați acum datele, iar alte detalii vor fi oferite ulterior: 8-12 iunie 2011, plus pelerinaj opțional în perioada 12-15 iunie 2011. 🏠

O zi de reculegere

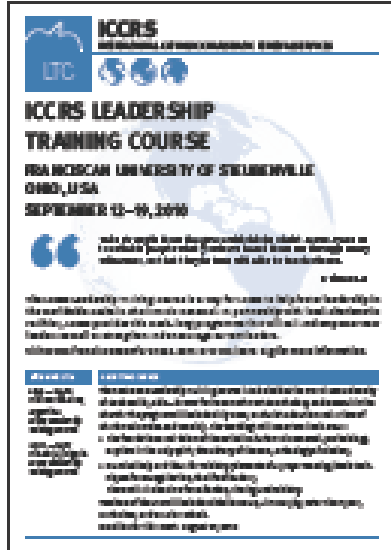
Pentru preoți, seminariști și prieteni ai RCC
8 iunie 2010

Bazilica Laterană Sfântul Ioan din Roma a oferit un mediu minunat pentru speciala zi de reculegere pentru preoți, oferită de ICCRS, împreună cu Fraternitatea Catolică. În jur de 500 de persoane s-au întâlnit pentru rugăciune și laudă, animată de Rinnovamento nello Spirito Santo (Reînnoirea în Duhul Sfânt) din Italia. Aceasta a fost urmată de o puternică exortatie făcută de Episcopul Joe Grech din Australia. A început prin a reflecta asupra a trei aspecte din viața Sf. Francisc – predica sa, rugăciunea sa și sărăcia sa. Apoi, folosind multe exemple biblice și mărturii personale, Episcopul Joe a continuat, subliniind rolul și misiunea preotului în lumea de azi. Episcopul Mauro Piacenza, Secretarul Congregației pentru Cler, a împărtășit cu noi o meditație, înainte de a ne conduce la un moment de adorație a Preasfântului Sacrament.

Prânzul s-a dovedit a fi un timp minunat de comuniune fraternă: preoții și participanții s-au deplasat la un cort alăturat, unde au făcut împărtășiri degajate în timpul prânzului furnizat. După-masa am fost încurajați de Pr. Tom Forrest, care ne-a împărtășit experiența personală de trăire cu bucurie a chemării la preoție timp de 50 de ani. Preoții au fost conduși apoi de Pr. Kevin Scallon și Sr. Briege McKenna la o slujire profundă. Sr. Briege a împărtășit cu toți preoții un cuvânt profetic foarte mișcător. Sperăm să publicăm textul acestuia într-un număr viitor al buletinului. Ziua s-a încheiat cu o minunată Sfântă Liturghie, prezidată de Cardinalul Turkson, Președintele Consiliului Pontifical pentru Dreptate și Pace. A fost o mare bucurie să ne adunăm împreună cu preoții carismatici din întreaga lume, la începutul timpului lor de reculegere la Roma cu Sfântul Părinte. 🙏

EVENIMENTE APROPIATE

vizitați <http://www.iccrs.org> sau e-mail la: events@iccrs.org sau tel. 0039.06.6988.7126

Cursul ICCRS de Formare pentru Responsabili (LTC)

„Tu deci, fiul meu, întărește-te în harul care e în Hristos Isus și cele ce ai auzit de la mine, cu mulți martori de față, acestea le încredințează la oameni credincioși, care vor fi destoinici să-i învețe și pe alții” (2Tim 2,1-2).

Cursul ICCRS de Formare pentru Responsabili (ICCRS Leadership Training Course) este o cale prin care ICCRS-ul se îngrijește de formarea responsabililor din Reînnoirea Carismatică Catolică din lumea întreagă. În parteneriat cu realitățile carismatice locale, ICCRS-ul oferă acest program de week-end, care va chema și înzestra noi responsabili și, de asemenea, va încuraja responsabilii actuali.

LTC Steubenville, SUA

12-18 septembrie 2010

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați prin telefon personalul de la serviciul clienți al Universității Franciscane, la numărul: +00 740 283 6314 sau înscrieți-vă azi pe adresa: <http://www.franciscanconferences.com>.

LTC Buenos Aires, Argentina

26 septembrie – 2 octombrie 2010

Pentru mai multe informații, vă rugăm să-l contactați pe dl. Pino Scafuro prin e-mail la pinoscafuro@yahoo.it.

LTC Abuja, Nigeria

7-14 noiembrie 2010

Pentru mai multe informații, vă rugăm să-l contactați pe dr. Dr. Isaac Urlorolo prin e-mail la ehaleoye@gmail.com.

LTC Townsville, Australia

29 iunie – 06 iulie 2011

Pentru mai multe informații, vă rugăm să contactați pe Trudy Clarke prin e-mail la trudy.clarke4@bigpond.com.

ABONAȚI-VĂ LA BULETINUL ICCRS ȘI FORMAREA RESPONSABILILOR

Începeți să vă reînnoiți de astăzi abonamentul la Buletinul ICCRS și Formarea Responsabililor, ca să primiți cele mai proaspete știri și subiecte de discuție în Reînnoirea Carismatică Catolică. Formarea Responsabililor este disponibilă cu abonament de 15€ pe an, de primit pe e-mail sau prin poștă.

Vizitați www.iccrs.org/nl-info.html sau sunați-ne la +39 06 6988 7126 pentru mai multe informații.

ÎN ACTUALA FORMARE A RESPONSABILILOR:

Mijlocirea: Lupta spirituală în timpul slujirii – *Cyril John*

Iubirea în acțiune: vindecarea – *Robert Canton*

Ce este odihna în Duh? – *Întrebări adresate Comisiei Doctrinare a ICCRS-ului*

ICCRS

**International Catholic
Charismatic Renewal Services**
(Slujirea Reînnoirii Carismatice Catolice
Internaționale)

Adresa poștală:

Palazzo San Calisto
00120 Vatican, Europa

Telefon: 0039.06.69.88.71.26/27

Fax: 0039.06.69.88.72.24

fax mijlocire: 0039.06.69.88.72.30

website: <http://www.iccrs.org>

e-mail: info@iccrs.org
newsletter@iccrs.org

Buletinul ICCRS este un
buletin internațional, publicat
bilunar în engleză, franceză,
germană, italiană și spaniolă
pentru Reînnoirea
Carismatică Catolică. Scopul
său este de a furniza
informații despre creșterea și
dezvoltarea Reînnoirii
Carismatice Catolice din
întreaga lume.

Vă rugăm să contactați Biroul
ICCRS pentru permisiunea
reproducerii. Buletinul
ICCRS este gratuit prin e-
mail și costă 10€ prin poștă.
Formarea Responsabililor
este disponibilă suplimentar
cu abonament de 15€ pe an,
prin e-mail sau poștă.

Membrii Consiliului ICCRS:

Michelle Moran, Anglia (președinte)
Cyril John, India (vicepreședinte)
Denise Bergeron, Canada
Robert C. Canton, SUA
María José Cantos de Ortiz, Chile
María Figueroa de Góngora, Guatemala
Ep. Joe Grech, Australia
Christof Hemberger, Germania
Dariusz Jeziorny, Polonia
Julienne Mesedem, Camerun
Jude Muscat, Italia
Br. James Sang Hyun Shin, Coreea de Sud
Fr. Emmanuel Tusiime, Uganda
Marcos Volcan, Brazilia

Director al Biroului ICCRS:

Oreste Pesare, Italia

Consilier ICCRS:

Allan Panozza, Australia

Consilier ICCRS pentru Administrație și Evenimente:

Claude Lopez, Australia

FORMAREA RESPONSABILILOR

Anul XXXVI, Numărul 3

mai-iunie 2010

În acest număr

Mijlocirea: Lupta spirituală în timpul slujirii – *Cyril John*

Iubirea în acțiune: vindecarea – *Robert Canton*

Ce este odihna în Duh? – *Întrebări adresate Comisiei Doctrinare a ICCRS-ului*

Mijlocirea: Lupta spirituală în timpul slujirii

Cyril John

Războiul Kargil, purtat în perioada mai-iulie 1999 între țara mea, India, și țara vecină, Pakistan, a fost denumit Operațiunea Vijay. Războiul a durat 50 de zile și, conform celor afirmate de guvernul indian, a fost necesar pentru că Pakistanul a ocupat în mod ilegal o parte din teritoriul nostru de graniță. A fost de fapt o încercare îndrăznească de a recâștiga teritoriul care a aparținut dintotdeauna Indiei și care era în acel moment sub ocupația Pakistanului. Un lucru similar se întâmplă pe tărâmul spiritual, unde războiul spiritual devine necesar.

Întregul univers a fost creat de Dumnezeu: „Și a privit Dumnezeu toate câte a făcut și iată erau bune foarte.” (Gen 1,31). Totuși, încet și constant, cel rău a reușit să-și înstăpânească influența asupra oamenilor, a familiilor, a locurilor, organizațiilor, mișcărilor, guvernelor și chiar a națiunilor în întregime. Războiul care a început în rai între cele două împărății (Ap 12,7-12) continuă să se desfășoare și acum. Sf. Petru ne previne: „Fiți treji, privegheați. Potrivnicul vostru, diavolul, umblă, răcnind ca un leu, căutând pe cine să înghită” (1Pt 5,8). Este nevoie ca noi să-l descoperim pe Dușman și vicleniile sale și să nu dăm în frică sau isterie, căutând demoni în toate situațiile.

Războiul spiritual

Cei care au experimentat Botezul în Duhul Sfânt și și-au oferit din nou viața lui Isus, par să fie confrunțați în mod invariabil cu asalturi active ale Satanei, prin ispite directe sau subtile. „Căci lupta noastră nu este împotriva trupului și a sângelui, ci împotriva conducătorilor, împotriva stăpânilor, împotriva stăpânilor întunericului acestui veac, împotriva duhurilor răutății, care sunt în văzduh.” (Ef 6,12) Versiunea King James folosește un cuvânt mai adaptat pentru „*struggle*” (luptă): „*For we wrestle not against flesh and blood...*” („Pentru că noi **ne luăm la trântă** nu împotriva cărnii și sângelui...”). Conflictul implică orice creștin botezat – nu numai unele grupuri specializate, cum ar fi preoții, misionarii, evanghelizatorii etc. Războiul spiritual este acela în care fiecare din noi este angajat. Slujirea lui Isus și a celor care îl urmas aduce multă lumină asupra lucrării Satanei, a împărăției sale și a strategiilor sale. Avem nevoie să știm că războiul spiritual nu înseamnă vânatoarea de demoni. Se referă la activitatea spirituală în

care tu și eu trebuie să fim angajați, împotriva planurilor infame ale celui rău și a armatei sale, îndreptate împotriva lui Dumnezeu și a copiilor săi.

Mijlocirea este război spiritual

Mijlocirea, în esența sa adevărată, este un război spiritual, indiferent dacă cel care mijlocește este sau nu conștient de acest lucru. Cineva a definit mijlocirea ca „Rugăciunea sfântă, plină de credință și perseverență, în care cineva îl invocă pe Dumnezeu în numele altuia sau al altora, care au nevoie disperată de intervenția lui Dumnezeu.” Mijlocitorul de fapt construiește zidul sau stă în breșa acestuia înaintea lui Dumnezeu în favoarea țării promise sau a poporului său (Ezechiel 22,30). Stând în breșă, cel care mijlocește ușurează procesul recâștigării țării sau a poporului său aflat sub ocupație ilegală sau sub influența celui rău. Mijlocitorul îi protejează, de asemenea, prin construirea unui zid. Am putut înțelege semnificația acestui pasaj biblic și a conexiunii sale cu slujirea de mijlocire, când am vizitat Marele Zid din China, una dintre cele șapte minuni ale lumii, pe data de 21 martie 2009. Zidul, care are lungimea de 6.400 de kilometri, grosimea de 9 metri și înălțimea de 7,5 m, a fost construit într-o perioadă de 2.100 de ani, pentru a apăra poporul din China de Nord de mongoli și alți invadatori. Prin rugăciune, cel care mijlocește construiește și el un zid (ca Marele Zid Chinezesc), pentru a salva poporul lui Dumnezeu de atacurile violente ale inamicului.

Sf. Paul ne cere să ne alăturăm lui în „bătălia” („trânta”) sa, de dragul Evangheliei, spunând: „Dar vă îndemn, fraților, pentru Domnul nostru Isus Cristos și pentru iubirea Duhului Sfânt, ca împreună cu mine să luptați în rugăciuni către Dumnezeu pentru mine” (Rom 15,30) Lupta despre care vorbește este împotriva puterilor întunericului. Acesta ne dă o importantă lecție din Scriptură, și anume că rugăciunea de mijlocire face parte, fără îndoială, dintr-o intensă luptă împotriva puterilor întunericului. Paul înțelege clar că nu luptă „împotriva cărnii și sângelui, ci împotriva puterilor întunericului...” (Ef 6,12). Prin urmare, noi pentru a mijloci efectiv ca misionari, trebuie să ne antrenăm așa cum o fac soldații pentru o bătălie.

Dușmanul

În război trebuie să cunoaștem dușmanul – puterile și strategiile sale. Inamicul din războiul spiritual este Satana și duhurile sale rele. Pasajele biblice din Ap 12,7-12.17 și 2Pt 2,4, împreună cu cele despre căderea regelui Babilonului în Is 14,12-15 și Ez 28,12-17 au format bazele învățăturilor Părinților Bisericii despre Satana și duhurile sale rele, că sunt îngeri care și-au pierdut locul în rai prin păcat. În timpul Audienței generale din 15 noiembrie 1973, răspunzând la întrebarea „Care este astăzi cea mai mare nevoie a Bisericii?”, Papa Paul al VI-lea a spus: „Să nu vă surprindă răspunsul nostru și să nu-l considerați a fi prea simplist, superstițios sau nerealist. Una dintre cele mai mari nevoi este apărarea de cel rău, numit Diavolul”. Este evident că Biserica este într-o continuă luptă spirituală cu Satana și forțele sale malefice. În același timp, nu trebuie să uităm faptul că Isus, prin moartea și învierea sa, a învins deja dușmanul: „Dezbrăcând (de putere) conducătorii și stăpânirile, i-a dat de ocară în văzul tuturor, biruind asupra lor prin cruce” (Col 2,15).

Luptătorul

Fiecare dintre noi trebuie să fie un luptător în acest război spiritual. Dar de ce are nevoie Dumnezeu de noi în această bătălie? Stăpânirea pe care a avut-o Satana ne-a fost redată nouă de Isus (Col 1,13-14). În ciuda acestui lucru, Dumnezeu nu-și va exercita autoritatea într-un tărâm dat nouă și va interveni numai când este invitat de noi prin rugăciune (Ez 22,30; Ef 6,18; 1Tim 2,1-4). Cu cât suntem mai implicați în slujirea de mijlocire, cu atât vom fi luptători mai devotați!

Câmpul de luptă

Unde se angajează inamicul în luptă? „În care dumnezeul veacului acestuia a orbit mințile necredincioșilor, ca să nu le lumineze lumina Evangheliei slavei lui Cristos, care este chipul lui Dumnezeu.” (2 Cor 4,4). Câmpul de luptă este deci mintea noastră. Aceasta este arena în care Satana și forțele sale poartă război pentru cucerirea controlului asupra gândurilor noastre, a convingerilor, deciziilor și imaginației noastre (2Cor 10,3-6). Vedem aceste lucruri peste tot în jurul nostru, în zilele acestea.

Protecția luptătorului

Dacă vrea să supraviețuiască atacurilor violente ale dușmanului, fiecare creștin trebuie mai degrabă să-și pună armura lui Dumnezeu, decât să pornească la atac. Sf. Paul ne previne să ne protejăm cu toată armura lui Dumnezeu. Ce este deci această armură a lui Dumnezeu, care ne protejează? „În sfârșit, fraților, întăriți-vă în Domnul și întru puterea tăriei Lui. Îmbrăcați-vă cu toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva uneltirilor diavolului... Pentru aceea, luați toate armele lui Dumnezeu, ca să puteți sta împotriva în ziua cea rea, și, toate biruindu-le, să rămâneți în picioare. Stați deci tari, având mijlocul vostru încins cu adevărul și îmbrăcându-vă cu platoșa dreptății și încălțați picioarele voastre, gata fiind pentru Evanghelia păcii. În toate luați pavăza credinței, cu care veți putea să stingeți toate săgețile arzătoare ale vicelanului. Luați și coiful mântuirii, și sabia Duhului, care este cuvântul lui Dumnezeu.” (Ef 6,10-17).

Scrisoarea către Efeseni a fost scrisă de Paul cândva între anii 58-60 d.C. în închisoarea de la Roma. El ia exemplul unui soldat roman din zilele sale, care trebuia să se păzească, și arată cele șase piese ale armurii pe care le poartă în mod normal soldatul. Astăzi, turiștii pot vedea oameni care îmbracă cele șase piese ale armurii, stând în fața închisorii din Roma. Ceea ce poartă soldatul roman este comparat de Paul cu dotarea spirituală care îl echipează pe om pentru războiul spiritual. Primele cinci sunt defensive, iar ultima – sabia Duhului, care este Cuvântul lui Dumnezeu – este în egală măsură defensivă și ofensivă.

Armele

Pentru a câștiga un război, este absolut esențial ca războinicul să meargă în ofensivă. Armele aflate la dispoziția războinicului sunt:

- arma rugăciunii: „Faceți în toată vremea, în Duhul, tot felul de rugăciuni și de cereri.” (Ef 6,18)
- arma laudei: „Laudele Domnului în gura lor...” (Ps 149,:6-9)
- arma proclamării Cuvântului: există o putere extraordinară în Cuvântul lui Dumnezeu și își îndeplinește misiunea în mod invariabil (Is 55,11; Ier 23,29; Evr 4,12).

Concluzie

De la evenimentele cotidiene ale vieții noastre personale și ale sfinților, până la lucrarea complexă a grupurilor, guvernelor și organizațiilor, este evident că Satana și duhurile sale rele concep căi prin care să se strecoare aproape oriunde și încearcă să-și exercite influența. De aceea, cei care vor să trăiască o viață creștină rodnică și sfântă, trebuie să recunoască realitatea existenței și strategiile Satanei, să-l verifice și să-l înfrângă cu puterea și autoritatea Domnului Isus. Explicând fenomenul războiului spiritual, Sf. Ignățiu de Loyola spunea: „Cel rău se aruncă împotriva acestui plan (divin). El este inamicul principal și adversarul inevitabil. Încă din zilele paradisului pământesc, el n-a încetat să-i ispitească pe oameni, cu scopul de a-i distruge. Tacticile sale sunt cunoscute; chiar dacă reușește să facă nenumărate victime, procedura sa poate fi ușor definită în trei cuvinte: punct de atac bine ales, operații secrete și un asalt cu atât mai furios, cu

cât rezistența e mai lipsită de energie... Vigilența, de aceea, este indispensabilă, împreună cu hotărârea constantă de a face totdeauna opusul celor propuse de el. În acestea constă înțelepciunea și salvarea.” 🏰

Iubirea în acțiune: vindecarea

Robert Canton

În Exod 15,26, Cuvântul lui Dumnezeu spune: „Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău care te vindecă”. În Evanghelia lui Luca 7,20-23, citim: „Și ajungând la El, bărbații au zis: Ioan Botezătorul ne-a trimis la Tine, zicând: Tu ești cel ce va să vină sau să așteptăm pe altul? Și în acel ceas El a vindecat pe mulți de boli și de răni și de dureri rele și multor orbi le-a dăruit vederea. Și răspunzând, le-a zis: Mergeți și spuneți lui Ioan cele ce ați văzut și cele ce ați auzit: Orbii văd, șchiopii umblă, leproșii se curăță, surzii aud, morții învie și săracilor li se aduce vestea cea bună. Și fericit este acela care nu se va sminti întru mine.”

Isus, Medicul Divin

Isus Cristos este prin excelență Făcătorul de minuni. El este numit Medicul Divin și Marele Vindecător. Catehismul Bisericii Catolice afirmă: „Compătimirea lui Cristos față de bolnavi și numeroasele vindecări ale suferinșilor de tot felul constituie un semn evident că “Dumnezeu a vizitat poporul său” (Lc 7,16) și că Împărăția lui Dumnezeu este aproape. Isus nu are doar puterea de a vindeca, ci și pe aceea de a ierta păcatele. El a venit să-l vindece pe om în întregime, suflet și trup; este medicul de care au nevoie bolnavii” (1503). În broșura publicată de ICCRS, intitulată *Călăuzire în rugăciunea de vindecare*, citim: “Întâlnirea dintre Cristos și bolnav se face, atât în Evanghelie, cât și în prezent, pentru a vindeca persoana în totalitatea ei, și are deci o dimensiune a eternității”

Tipuri de vindecare

Conform broșurii *Ghid pentru rugăciunea de vindecare*, există patru categorii de bază ale vindecării: vindecarea fizică; vindecarea psihologică - vindecarea rănilor psihicului uman; vindecarea spirituală – aceasta înseamnă, mai presus de orice, „vindecarea de păcat”, care reface în persoană relația cu Dumnezeu; exorcismul și eliberarea. Catehismul Bisericii Catolice (1673) afirmă: „Exorcismul are drept scop alungarea demonilor sau eliberarea de sub influența demonică, și aceasta prin autoritatea spirituală pe care Isus a încredințat-o Bisericii sale”, în timp ce „rugăciunea de eliberare se adresează Domnului, cerându-i Domnului să elibereze o persoană de spiritele rele”, conform *Ghidului pentru rugăciunea de vindecare*.

Slujirea de vindecare în RCC

În RCC, Domnul a ridicat mulți bărbați și femei, membri ai clerului, religioși și laici, care exercită o foarte activă slujire de vindecare. În calitatea mea umilă de slujitor în ministerul de vindecare, pot spune că rugăciunea pentru cei bolnavi este unul din cele mai eficiente instrumente de evanghelizare. Am întâlnit oameni care au ajuns să cunoască puterea iubitoare și mântuitoare a Domnului Isus Cristos prin slujirea de vindecare. Într-o Caravană de Vindecare pe care am condus-o în San Francisco, California, o doamnă care era paralizată de la brâu în jos s-a ridicat din scaunul ei cu rotile complet vindecată. Mai târziu, ea a dat mărturie că vindecarea ei a apropiat-o de Domnul.

Cum să ne rugăm pentru a obține rezultate în vindecare

Orice creștin botezat se poate ruga pentru vindecare. Mai jos sunt câțiva dintre pașii sugerați pentru rugăciunea de vindecare. Lista nu este în nici un caz exhaustivă sau exclusivă:

1. Să avem o relație constantă și intimă cu Domnul Isus Cristos. Fără acest tip de relație cu Domnul, nu poate exista nici o putere reală în viața cuiva. În Ioan 15,5, Isus declară: „Eu sunt vița, voi sunteți mlădițele. Cel ce rămâne întru Mine și Eu în el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic”.

2. Să beneficiem de Sacramentele Reconcilierii și Euharistiei cât mai des posibil, deoarece prin aceste Sacramente ne întâlnim cu Vindecătorul prin excelență. Catehismul Bisericii Catolice (nr. 1509) afirmă: „Biserica crede în prezența dătătoare de viață a lui Cristos, medic al sufletelor și al trupurilor. Această prezență lucrează în chip deosebit prin Sacramente și în mod cu totul aparte prin Euharistie, Pâinea dătătoare de viață veșnică, la a cărei legătură cu sănătatea trupească face aluzie Sfântul Paul”.

3. Să avem o credință care se așteaptă la mult. “Vă spun vouă, dacă aveți credință cât un grăunte de muștar, veți spune acestui munte: “mută-te de acolo” și se va muta. Nimic nu vă va fi imposibil”.

4. Să punem întrebări pertinente și să ascultăm cu atenție persoana pe care o slujim înainte de a începe rugăciunea. Informațiile despre persoana bolnavă ne pot îndruma cum să procedăm în rugăciunea pe care o facem asupra ei.

5. Să ne punem mâinile peste cei bolnavi. Isus își punea mâinile peste bolnavi și îi vindeca. Permiteți puterii Domnului să curgă prin mâinile voastre în persoana care este bolnavă.

6. Să folosim Numele lui Isus. „Dacă veți cere ceva în numele Meu, Eu voi face.” (Ioan 14,14)

7. Să fim deschiși Duhului Sfânt și darurilor Sale, mai ales profeția, cuvântul de înțelepciune, cuvântul de cunoaștere și discernământul spiritelor.

8. Să ne supunem vocii Domnului. „Ascultarea este mai bună decât jertfa și supunerea mai bună decât grăsimea berbecilor” (1Sam 15,22)

9. „Cheamă la ființă cele ce încă nu sunt” (Romani 4,17). Eu personal numesc aceasta „rugăciune de construire”. De exemplu, o rugăciune care îi cere Domnului un timpan nou pentru o persoană surdă, ochi noi pentru un orb etc.

10. Să aplicăm prin credință Prețiosul Sânge și puterea vindecătoare a lui Isus asupra părților vătămate ale corpului persoanei.

11. Să sigilăm vindecarea cu Sângele și Numele lui Isus astfel încât vindecarea să dureze. „Prin rănilor Lui noi toți ne-am vindecat” (Isaia 53,5).

12. Să facem o rugăciune de „curățire” sau de protecție pentru a preveni transferul spiritelor – de exemplu spiritul de nenorocire – la persoanele care se roagă asupra bolnavului și a persoanelor din jurul lui.

13. Să invocăm Sfinții Îngeri pentru a continua să îl slujească pe cel bolnav.

14. Să aducem laudă bunătații lui Dumnezeu și puterii Sale vindecătoare. „Lăudați-l pentru faptele sale minunate, lăudați-l pentru măreția sa nesfârșită” (Psalm 150,2).

Concluzie

Isus a fost Vindecătorul prin excelență, pentru că El a fost umplut și condus de Duhul Sfânt. Să ne rugăm ca și noi să devenim tot mai asemănători cu Isus în orice privință. 🙏

ICCRS

International Catholic
Charismatic Renewal Services
(Slujirea Reînnoirii Carismatice Catolice
Internaționale)

Adresa poștală:
Palazzo San Calisto
00120 Vatican, Europa

tel. 0039.06.69.88.71.26/27

fax 0039.06.69.88.72.24

fax mijlocire: 0039.06.69.88.72.30

site: <http://www.iccrs.org>

e-mail: newsletter@iccrs.org

Vă rugăm să contactați Biroul ICCRS pentru
permisiunea reproducerii. Buletinul ICCRS este gratuit
prin e-mail și costă 10€ prin poștă. Formarea
Responsabililor este disponibilă cu abonament de 15€
pe an, prin e-mail sau poștă.

ÎNTREBĂRI CĂTRE COMISIA DOCTRINARĂ ICCRS

Comisia Doctrinară ICCRS este condusă de Episcopul Joseph Grech (președinte), Australia și este formată din Pr. Peter Hocken, Austria, Pr. Francis Martin, SUA și Dr. Mary Healy, SUA. Comisia Doctrinară ICCRS este de asemenea în consultanță cu teologi din diferite țări din lume.

Ce este odihna în Duh

Ce este odihna în Duh? Ar trebui oare să fie un motiv de îngrijorare pentru responsabilii din Reînnoire? În acest răspuns, împărtășesc experiența mea ca responsabil în Reînnoire și reflecția mea în calitate de teolog. Aceste comentarii se aplică tuturor fenomenelor ieșite din comun, dintre care odihna în Duh este cel mai frecvent.

Experiența mea (și a multor altor persoane) este că atunci când ne rugăm cu credință pentru o primire mai în profunzime a Duhului Sfânt, pot lua naștere reacții profunde în persoane, care se pot manifesta prin râs, plâns sau suspine. Acestea sunt răspunsuri naturale umane în fața prezenței și harului copleșitor al Duhului Sfânt. De-a lungul anilor am învățat că adesea există răni profunde în oameni, chiar și în aceia care în exterior par a fi niște catolici foarte buni și maturi. Îmi amintesc cum responsabilul organizator al unei conferințe a început să plângă. Încetul cu încetul a ieșit la iveală faptul că acest responsabil fusese abuzat serios în copilărie. Aceste amintiri dureroase au fost reprimite pentru mulți ani. Astăzi, tot mai mulți oameni provin din familii destrămate, experimentând puțin sau deloc iubirea părinților. Unii au învățat să facă față vieții, alții nu. Aceștia din urmă sunt în mod evident răniți, dar primii pot părea normali și echilibrați. Dar când ne rugăm pentru o lucrare în profunzime a Duhului Sfânt, aceste lucruri încep să iasă la suprafață. În opinia mea, acesta este un mod adecvat pentru a înțelege beneficiile odihnei în Duh. Odihna în Duh se manifestă atunci când oamenii pentru care se face rugăciunea nu mai pot să stea în picioare sau așezați, și se lasă pe spate sau alunecă pe podea, rămânând întinși pe spate. În majoritatea covârșitoare a cazurilor, odihna în Duh este foarte plină de pace.

Când se întâmplă ceva neobișnuit, întrebarea cheie este nu cât de neobișnuit este acel lucru. Întrebarea cheie este ce se întâmplă din punct de vedere spiritual în interiorul persoanei. Adesea cele mai neobișnuite lucruri se întâmplă când ne rugăm pentru o mai mare deschidere la Duhul Sfânt și pentru ca Duhul Sfânt să lucreze o mai profundă vindecare și sfințire în viața persoanei. Dacă îi cerem Tatălui cu sinceritate să-l reverse pe Duhul Său cel Sfânt, trebuie să credem că aceasta ne va da. „Și care tată dintre voi, dacă îi va cere fiul pâine, oare, îi va da piatră? Sau dacă îi va cere pește, oare îi va da, în loc de pește, șarpe? Sau dacă-i va cere un ou, îi va da scorpie? Deci dacă voi, răi fiind, știți să dați fiilor voștri daruri bune, cu cât mai mult Tatăl vostru Cel din ceruri va da Duh Sfânt celor care îl cer de la El! (Lc 11,11-13)

Cum trebuie să abordeze responsabilii odihna în Duh și celelalte manifestări neobișnuite? Cea mai mare nevoie este de a exercita responsabilitatea cu înțelepciune și maturitate, împreună

cu o învățatură solidă, atât biblică, cât și fidelă tradiției milenare a Bisericii. Când aceste două elemente sunt prezente, nu există nici un motiv de teamă cu privire la manifestările neobișnuite. De ce? Mai întâi, responsabilii înțelepți vor recunoaște cu rapiditate orice ar fi în neregulă. Ei vor depista când oamenii nu se concentrează asupra Domnului și faptul că este ceva greșit în motivația și atitudinea lor (de exemplu, concentrarea asupra stimulării emoționale). În al doilea rând, responsabilii maturi vor oferi o învățatură sănătoasă, care asigură ca atunci când oamenii vin pentru rugăciune, să caute o mai strânsă unire cu Domnul și o mai mare supunere față de Domnia lui Isus. Există o conexiune strânsă între ceea ce se învață și ceea ce se caută, între învățatură și experiența care derivă din ea.

Când o persoană are răni adânci, pot surveni lucruri care să îi deranjeze pe ceilalți (de exemplu, persoana tremură un timp; în acest caz, responsabilii trebuie să conducă persoana cu calm într-un loc izolat, unde rugăciunea să poată continua fără a deranja întâlnirea. Faptul că efectul imediat al rugăciunii nu este plin de pace nu este un semn negativ; durerea și rănila emoționale ies la suprafață. Dar o astfel de rugăciune trebuie să îi conducă la pace, pe măsură ce Domnul vindecă profunzimile interioare.

Care pot fi pericolele odihnei? Care pot fi beneficiile ei? Un pericol este atunci când oamenii pot veni la rugăciune pentru a căuta o experiență, în loc să îl caute pe Domnul. Răspunsul la această problemă este învățătura sănătoasă, care subliniază căutarea lui Dumnezeu și nu căutarea de experiențe speciale. Beneficiul potențial este că oamenii pot primi vindecare pentru răni ascunse foarte mult timp; alții primesc experiențe profunde ale iubirii și milostivirii Domnului. Îmi amintesc de un om care în timpul odihnei în Duh a fost purtat prin întreaga Patimă a Domnului.

Cu privire la „cădere”, observația mea este că în cazurile autentice aceasta este o formă de predare, ca și cum persoana ar spune „Mă predau ție, Doamne” abandonând acea formă de posedare de sine care îl ține pe Domnul la o distanță sigură. „Căderea” este doar un mijloc pentru un scop și nu este importantă prin ea însăși. Abandonarea este ceea ce este important, căci îi permitem Duhului Sfânt să lucreze la nivele ce se află dincolo de controlul nostru conștient. Cum putem ști că nu ne deschidem unor forțe străine? Contextul este cel care creează toată diferența: când contextul este de laudă autentică a Domnului, cu credință adevărată în bunătatea și harul Său, atunci Tatăl nu ne va da o piatră.

A cădea la pământ și a te ridica după un minut nu este o practică ce aduce roade. Aceasta este cel mai des întâlnită problemă pe care o observ: oamenii cred că a cădea este lucrul esențial, și pun accentul în locul greșit. Terminologia „a cădea secerat în Duhul” trebuie evitată. Aceasta pune accentul pe fenomenul căderii și introduce o imagine violentă, care nu este adecvată.

De ce se întâmplă toate acestea în zilele noastre? Poate este din cauză că trăim într-o societate din ce în ce mai zgomotoasă și agitată, unde oamenii au puțin timp pentru a reflecta, a se relaxa și a fi pur și simplu ei înșiși. Aceasta ar putea explica de ce oamenii ar avea nevoie să înceteze orice activitate, să pună capăt oricărei încordări și doar să se lase duși și să se predea lucrării Duhului. 🙏

ICCRS primește multe întrebări despre Reînnoirea Carismatică Catolică și facem tot ce putem să răspundem la câte putem cu ajutorul membrilor Comisiei Doctrinare ICCRS, care ne oferă cu generozitate timpul lor pentru a-și verifica referințele și a-și credita sursele. Întrebările și răspunsurile oferite în această secțiune a fiecărui număr al Formării Responsabililor sunt selectate pentru relevanța și ajutorul lor pentru cei implicați în Reînnoirea Carismatică Catolică.

Dacă aveți o întrebare despre RCC, vă rugăm să o trimiteți la newsletter@iccrs.org
